

58 114

СТЕПАН МУСІЙЧУК

ВІЧНИМ ДУХАМ УКРАЇНИ

1948

НАКЛАДОМ АВТОРА

ДРУКАРНЯ НОВОГО ШЛЯХУ
ВИНИПЕГ — КАНАДА

diasporiana.org.ua

СТЕПАН МУСИЧУК

ВІЧНИМ ДУХАМ УКРАЇНИ

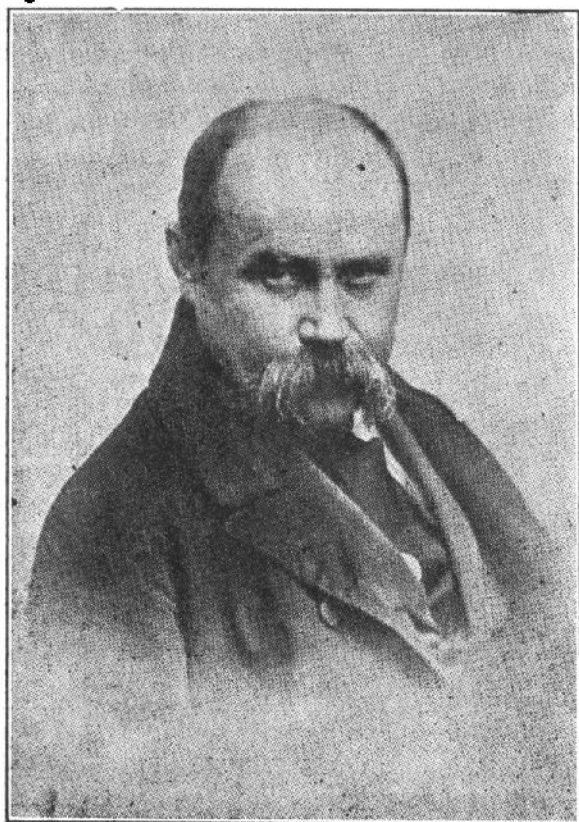
1948

НАКЛАДОМ АВТОРА

ДРУКАРНЯ НОВОГО ШЛЯХУ
ВИНИПЕГ — КАНАДА

Copyright
by
Rev. S. Musiychuk

Printed in Canada.

НА ТАРАСОВІЙ МОГИЛІ

Ой, до Канева, на Шевченкову
Святу гору,
Там злетілися вірли-соколи,
В нічну пору.

Вірли-соколи, із України
Рідні брати
Прийшли в батенька та порадоньки
Собі знайти.

Ой, що перший брат знад Дніпра прийшов
З рідних степів,
А що другий брат з боку ляцького
Та прилетів.

А з Буковини та з зеленої
То третій брат,
А четвертий ген від Словаччини
З рідних Карпат.

Перший кровю з грудей, з серденька
Землю зросив,
Другий ранену та головоньку
Униз та склонив.

Третій брат, без ніг, лиш на милицях
Ледви приліз,
А четвертий брат руки сковані
В путах приніс.

І, як смерклося та стемнілося
Вже на горі,
Впали братчики на могилоньці
Та до землі.

“Ой, устань, устань, Рідний Батеньку
Наш Дорогий!
Глянь на земельку, на Україну,
Рай тихий Твій!

Тіло Ненечки розчвертоване
Між ворогів,
Кождий земельку нашу шарпає
Зі всіх боків.

Львів і Галич наш нищить Лях лютий,
Ворог наш злий,
А червоний кат нищить голодом
Київ святий.

Хліб з України Азіят-Москаль
В Москву забрав,
Міліони в нас людей з голоду
Трупом поклав.

Малі дітоньки гинуть з голоду,
Невинний цвіт.
Вже до Бога йде голос пімсти й скарг
На увесь світ.

А брати наші, люті зрадники,
За юдин гріш
Бють ніж в серденько Неньки рідної
Ворогів гірш.

Ой, устань, Батьку! Заповіт новий
Нам прочитай,
Дай нам лік живий на наш біль тяжкий,
Сил нам подай!

(Уложений в 1930 р. в Шикаго, Іл.)
"Свобода", 9. березня 1935.

ШЕВЧЕНКО НАШ ВОЖДЬ

У землиці України, над Дніпром,
Спочиває Геній Духа тихим сном.
Лежить той, що Україні все віддав,
За Ню муки і торттури й смерть прийняв.

Спочиває Вождь України-Отаман,
Що за правду видав визов всім катам.
Його слово глухі вчули і німі
І постали до живих діл, до борні.

На команду Отамана й Заповіт,
Мільйони борців йшли за новий світ.
Встало військо наше сміле, юний цвіт.
І держава в нас воскресла. Знав це світ.

Бо на сторожі України й її прав,
Геній Духа, Наш Шевченко-Батько став.
Проминуло. Кат ликує над Дніпром,
Не пишається могила під хрестом.

Хрест здоймили, щоб по той і по цей бік
Не світив він раменами в нас по вік.
Обікрали славу Вождя, і слова,
Кровю писані за правду і права,

Осквернили і шахрують на свій лад,
Щоб не знали діти й внуки, де наш скарб.
Щоб не знали, за що згинув Отаман,
Хто замучив у Сибірі Його нам.

*

Спочиває Геній, Вождь наш без хреста,
Та жива душа Поетова свята.
Його слово таке сильне й голосне.
Що Україну з руїни знов двігне.

Не допоможуть ані "чеки", ні тюрми,
Доки живе Дух Поета, живем ми.
Не загине його слава доки світ,
Бо на сторожі в нас Його Заповіт.

Хоч в нас жертв мільйони кат кладе,
Дух Шевченка в новий бій нас поведе.
З словом Вождя підем в бій, до перемог,
У нас сила, у нас правда, з нами Бог.

"Свобода", 11 марта, 1940 р.

НА СПОМИН БАТЬКА ТАРАСА

"Обніміте брати мої,
найменшого брата,
нехай Мати усміхнеться,
заплакана Мати" . . .

(Шевченко).

Так просив Батько Тарас,
Щоб ми стали всі, всеціло,
Щоб не було партій в нас,
А одно народне тіло.

Ми Батенька хвалимо,
Святкуємо Його Свята,
А самі себе їмо,
Партій в нас і груп багато.

А все за край рідний свій,
За Україну, Неньку Нашу,
За парнас Ї святий
І за долю Ї кращу.

В Імя Батенька Ї,
Того-ж Тараса Шевченка,
Творимо групки нові
То великі, то маленькі.

Байдуже нам, як і що
Скористає з того Мати...
Аби добре нам було,
Аби себе вивищати.

З патріотизму, з очей
Нераз і сльозу проллємо,
Та лише за принцип свій,
За партію, що ведемо.

За віру, церковні зміни,
За свій релігійний світ,
Допчемо той Заповіт,
Що лишив Батько України.

А там Мати у ярмі,
Кат шматує Ї тіло,
Там на рівні брати всі,
Сестри й діти мруть без міри.

*

Споминаймо Тараса,
Батенька Неньки України,
Та най в нас любов свята
Запанує хоч від нині.

Тоді Батенько Тарас
Буде нас благословити,
На тім світі Він для нас
В Бога щастя ме молити.

В згоді всі, в сімї одній
Відсвяткуем Батька Свято,
Най у день Його Святий
Усміхнеться наша Мати.

“Новий Шлях”, в березні 1947 р.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ФРАНКОВІ

(в день його смерті)

Умер наш Каменяр,
Учитель Наш Великий,
Що сорок літ нас вія
До блиску сонця лучів.

Він був як Божий дар
Небесного Владики,
Що словом нас все грів
До діл живих, могучих.

Умер. В утомі впав
На рідному загоні,
Орючи рідний лан,
Зарослий будяками.
І заповіт нам дав
Йти без перепони,
Дати весь труд й талан
Для України, для Мами.

Умер. Та Дух Живий,
Його Вічний Дух з нами
Нас кличе, щоб ми йшли
І праці віддавались.
Той Заповіт Святий
Сіяти буде з нами,
Буде все нас вести,
Щоб ми народом стали.

*

Царствуй, Ти Батьку Наш,
Пророче Наш Великий!
Царствуй у вік від днесь
В небесній Божій славі!
Ми двигнем свій парнас
Небесного Владики,
Україну двигнем ми
На Волі, у Державі!

Поет-учитель України
1851 — 1916.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ДМИТРА ВІТОВСЬКОГО

(Отаман повітової Січі у Станіславові. Команданта українського війська, що вночі з 31 жовтня на 1 листопада 1918 здобуло Львів і сам Вітовський внісши у Львові Синьожовтий стяг Волі Зах. України. Перший секретар Зах. Української Держави. Згинув на німецькій території збитий з аеропланом.)

Гей, у Львові, на риночку,
Січове військо гуляє!
Попереду, на конику,
Сам Вітовський виграє.

Нічка темна, дощ хлюпоче,
Гасне світло улицями,
А Вітовський зібрав військо
Перед ратуша брамами.

Зібрав військо невеличке:
Хлопців триста, без одного:
“Гей, не даймо ляхам лютим
Цего города святого!”

*

“Гей, не даймо ляхам в руки,
Замку Льва й князя Данила!
Най пізнає ворог лютий,
Що живе в нас предків сила.”

“Най почує у могилі
Батько наш, Богдан Великий,
Що живе ще його слава
Й житиме у вічні віки!”

“Най воскресне днесь галицька
України гордість давна:
Львів і Галич, Перемишль
Й Коломия наша славна!”

“Най варшавське гніздо ляцьке
Гайдамаків пригадає,
Най Січовими Стрільцями
Лях дітей своїх лякає!”

*

“Слава, Дмитре! Слава, Брате!
Слава, наш Вітовський, Слава!”
Загуділа, закричала
Лицарів завзятих лава.

І розбіглись в пільмі ночі
Славні лицарі завзяті,
Тай до ранної до зорі
Львів стрільцями був занятий.

*

Зійшло сонце золотее,
Освітило замку стіни,
А на замку, пан Вітовський
Підніс стяг наш — України.

"Січові Вісти" в осени 1923.

"Свобода" в осени 1923.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ПОЛЯГШИМ
С. МЕЛЬНИЧУКОВІ І П. ШЕРЕМЕТІ

Родились Ви в малих хатках селянських,
Від малку вже Ви чашу горя пили;
Зростали Ви у муках ляцько-панських,
На краший час надією лиш жили . . .

Від малку вже навчились Ви любити
Свій Рідний Край — Україну єдину;
Ви все були готові посвятити
І в бій піти хоробрі до загину.

І час настав, Ви перші в ряди стали!
На ворога пішли мов льви завзяті,
Молоду кров Ви в поле проливали,
Щоб наш народ був паном в власній хаті.

Хоть хмара Вам закрила облять сину,
Хоть ворог взяв наш край у лапи свої,
В зневіру Ви не впали й на хвилину
І з рук своїх не кинули Ви зброї!

Як з гір орли — злітали Ви зза Збруча
І ноцями до рідних сіл впадали . . .
Немов отару з поля грізна туча,
Із рідних сіл катів Ви проганяли.

Та ляцькі пси-опришки Вас піймали,
Піймали Вас — Орлів, прагнучих Волі,
Й за те, що Ви за правду обставали,
Віддали Вас на суд своєї сваволі . . .

*

В осінний день, як сонічко сідало,
Ви йшли на смерть, — засуджені катами
І в момент Вас в живих уже не стало: —
Упали під ворожими стрілами.

*

Хоч тілом Ви упали вже навіки,
Так духом Ви жиєте поміж нами,
Ви вносите, літаєте по світі
І кличете до помсти з ворогами...

Спокійно спіть, Герої України!
За Вас народ ніколи не забуде!
За Вами вже сотки борців йде нині,
А Вам, Борці —“земля пером” най буде!

Вже близько час, що впаде ляцька сила,
Устане весь Наш Велетень з руїни!
Далеко видна стане всім могила,
Тих, що лягли за Волю України!

Українські Січові Стрільці, розстріляні ляхами в Чорткові, Галичина, 11 листопада 1922. Шикаго, Ілл. "Свобода", 4 січня 1923.

НА СВІЖУ МОГИЛУ БАТЕНЬКА СЕМЕОНА ПЕТЛЮРИ

(Що згинув від руки комуністичного агента-жида Шварцбарта
в Парижі 25 травня 1926)

Гей, чи знаєте, козацтво
І Ти Україно,
Що в чужій землі, в Парижі
Ваш Батенько згинув?

Пролилася кров козацька
Батька Отамана,
Що славетні свої війська
Ввів в Київ Преславний.

Із заходу на схід сонця
Пішли смутні вісти,
Затужила Україна
І всі її діти.

Ой був у нас добрий Батько,
Була в нас Держава,
Осталися лиш могили
І Стрілецька слава.

Ой хто ж збере славні війська,
Всі кадри Січові?
Ой хто ж визволить Україну
Від катів, неволі?

Упав Батько наш, Петлюра
З руки комуніста...
Чуєте, Стрільці Січові?
Пімста катам, пімста!

Не журися Отамане,
Батьку, Семеоне!
Твоя слава України
У нас не загине.

З твоїм Духом встане військо,
Встануть Стрільців лави.
І від Кубаня по Тиси
Буде в нас Держава.

РОКОВИНИ СМЕРТИ БАТЬКА ПЕТЛЮРИ

В 22-літні Роковини Смерти **Батька Петлюри**
(що вмер 25 травня 1926)

Дві десятки літ минуло
Як впав Батенько Петлюра.
У Парижі, на чужині
Пролилася кров невинна.

Там без дзвонів і без сальвів
Отамана поховали,
Поховали мужа слави
Української Держави.

Його тіло спочиває,
Вкрите землею в мураві;
Та земля не може скрити
Його Духа, Його Слави.

Понад степи, понад гори
Летить Дух Його в простори,
Летить голос так грімучий,
Що зворушить громи й тучі.

Він зворушить всі могили,
Де Славні Стрільці спочили,
Він еднає кадри нові,
Вони йдуть, вони готові.

Встають Війська України,
У П А родяться в руїнах,
Встає там, де Дніпр і море,
Де Карпати, степ і гори.

Бо там, в селах, по долинах
Чути клич Батька України,
Чути клич, що не вмірає,
Всіх до бою закликає.

*

Дві десятки літ минуло,
Як внав Батенько Петлюра,
Але Дух Його Великий,
Живе в нас у вічні Віки.

“Народне Слово”, 20 травня 1948.
“Новий Шлях”, 26 травня 1948.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ІВАНОВИ САНДУЛЯКОВИ

Українському поетові-громадянинові, організаторові Січей на Буковині і в Галичині, що помер в Буковині літом 1927.

На зеленому покутті,
Не вітри це так гули, —
То прощати свого Батька
Позізжалися сини.

То шумів жалібну пісню
Бистрий Черемош і Прут,
То гуділи луги й бори
Батькови вічну путь.

То жалібно грали дзвони,
То шумів прапорів ліс,
То співали сільські хори
Похоронну Січі піснь.

І не буря це з громами
У Карпатах гула так,
То гуцульська трембіта
грала в шум смереків такт.

То здрігнулась Чорна-Гора,
Славна Довбуша скала,
Мов за сином рідна мати
Ревно сльози полила.

То до Карлова на цвинтар
Срібну труну принесли,
В блиску сонця золотого
Мерехтіли хоругви.

На новітнім запорожжу,
На покутськім цвинтарі,
Там ховали Отамана
Нові полки Січові.

Поховали Орла волі,
Івана Сандуляка,
Що за кращу нашу долю
Давав труд весь і життя.

По Зеленій Буковині
І по "ляцькій" стороні,
Затужили наші села
Невеселії, сумні.

*

Спочивай же Отамане!
Спи спокійним, тихим сном!
Спи, наш Батеньку Іване!
Хай земля Тобі Пером!

Замітка: Карлів — родинне місто Сандуляка, на Буковині. "Ляцька сторона" — Галичина.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ЄВГЕНА ЧИКАЛЕНКА

(Українського громадянина-фундатора, діяча на Великій Україні, що помер в Чехах 1929)

Чом так темно стало у літну, білу днину?
Чи то мряки уповили Україну?
Чи війни це, чи лісів, степів пожари?
Чи то сонце вкрили бурі, чорні хмари,

Ой ні мряки, ані хмари не нависли,
Ні димів війни й пожари не нанесли, —
Прийшла вістка тихим вітром із чужини,
Що не стало уже Батька України.

Посумніли міста, села, ріки й гори,
І заграло марш жалібний Чорне Море,
Дніпро, Дужий Дідуган загув водами,
Колосочки похилилися ланами.

Затужила Україна, Рідна Мати:
Вже нема кому розради дітям дати!
І заплакали всі люде, рідні;
Не пригорне, не порадить Батько рідний.

У могилі, у чужій землі далеко,
Вже спочив наш добрий Батько Чикаленко;
Полишив весь рідний нарід у недолі,
Не діждав узріти щастя свого й волі!

*

Спи ж спокійно, наш Евгене, Батьку щирий!
Спи в чужій, сирій, нерідній цій могилі!
Хоч віддав ти для України скарбів много,
Не судилось в ній спочити після того.

Не судилось відпочити з козаками,
Не прийшлося вітати волю із синами.
Ти на вівтар України віддав діти:
Двох синів, найкращий скарб свій на цім світі.

Спи же Батьку! Чей прийде слушна година,
Що відчиниться чужая домовина!
Ти устанеш разом з рідними синами
І почувеш пісню волі над степами.

Тебе вільна Україна привітає,
Тихе місце відпочинку відшукає;
Ти спочинеш там, де слава не загине,
Де лунати буде гимн наш України.

в "Свободі" 1929

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ЮЛІЯНОВИ ГОЛОВІНСЬКОМУ

(що загинув від скритовбійної руки хама-ляха 30 вересня 1930)

Мовчки, в запілля йшов Ти таємними стежками
І местників народніх відважні кадри вів,
Кличами і ділами Ти власними їх грів
На бій і порахунок з нахабними ляхами.

О, Лицарю преславний безсмертних діл і чину,
Як славно Ти загинув за нарід, за Україну!

Сам Ти перед провадив орлам України слави:

Твій острий меч світив їм путь ясну в боротьбі,
На клич Твій і команду в огонь ішли Борці
І гордо, без вагання за нарід свій вмирали:

О, Лицарю безсмертний! Ти віщий Духу Волі!
Над гробом Твоїм нині ми хилим чола свої!

Твоя могила славна буде нам заповітом;

Твій Велит-Дух з могил в бій дальший нас веде
І слід Твоєї крові до помсти нас зове:

Ми двигнемо прапор наш до блиску перед світом!

О, добрий команданте! Ти впав з руки бандита,
Навчи нас, як стократно нам смерть Твою помстити?!

Навчи всіх нас, як нести ляхови кару люту

За муки, смерть й тортури Борців-Боевиків,

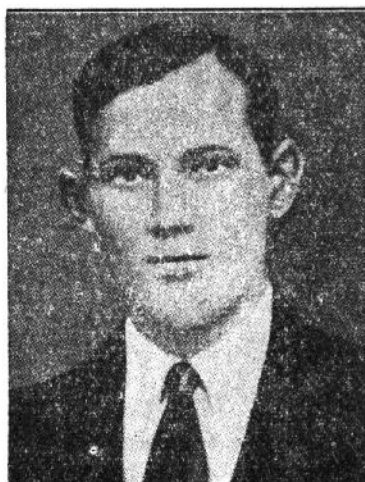
За землю Льва, Данила, за Галич і за Львів;

Щоб на ворожих трупах Державу нам здобути!

Спи, Местнику завзятий! Ми йдем приказ сповнити!

Твій Дух живий між нами в нас сили ме кріпити!..

Шкаго, Ілл. в "Свободі" 9 грудня 1930.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ВАСИЛЯ БІЛАСА І ДМИТРА
ДАНИЛИШИНА

Членів У. В. О.

(Страчених ляхами у Львові 24-го грудня 1932 р.)

Понура тінь упала на українські лани
І сонце скрилось у схода свого млі,
Як ввік замовкли два серця молоді
На львівському подвірі, між мурами тюрми.

Мовчала вся земля, над Бугом і Дністром,
Як похід смертний ішов мов дух, мовчки,
Як йшли на смерть, Ви славні Боевики,
Що Вітчизні, відважно, з пожертви йшли ділом.

І серця мільонів, усіх країн людей, ,
Спинились битись у хвилину цю страшну,
Як звук прощальний пройняв всю тишину,
Той звук, з грудей Невинних, — України Дітей.

“Нехай живе Україна!” поплили з уст слова,
І сціпеніли — уста в Вас, Дорогі,
А слова взнеслись, мов бистрі журавлі,
І поплили стрілою, понад міста й села.

Прощайте ж, Ви Герої, і мир Вашим душам!
Ви не послідні, що впали в боротьбі...
За Вами йдуть вже Боевиків сотні,
Що смертю зготують долю братам й синам.

Бо Ваших слів почули: від Кубаня по Сян.
Росте в нас сила борби й пожертви хіть,
Росте в нас помста за смерть, за кривди й гніт;
Під “наглий суд” України, ще стане лях-тиран!

“Сурма” червень 1933.

“Свобода” 9 марта 1933

“Дніпро” 15 березня 1933.

Письменник-історик України. Президент України 1919 року Київ.
Помер на заслання в Сибірі 1934.

ТІНЯМ МИХАЙЛА ГРУШЕВСЬКОГО

I

Із півночі далескої, в непогідний час,
Прийшла вістка невесела до дому до нас.
Рознеслася сумна вістка поміж увесь рід,
Що в чужині, в Московщині умер Рідний Дід.
Замкнув очі, — України Батько — Патріярх:
У стражданнях, у ворожім краю Він поляг.
Його вбили: голод, нужда й серця лютий біль,
Що не мав Він відпочинку серед рідних піль;

Що не бачили вже очі дітей рідних всіх,
Не могла рука писати науки для них.
Як Україну навістила голодова смерть,
В Його серцю болі й рани перелялись вщерть.
Не міг знести зойків скону з українських хат,
Де рай тихий, рідні села в пекло змінив кат.
Звяло серце Його з жалю, застигла рука
І поникла вже на віки сіда голова.

II

Із півночі далекої, в непогідний час,
Ввезли в Київ — у столицю Батенька до нас.
Ввезли в Київ Патріярха неживого вже,
Щоб не вирвалося з груди словечко живе.
Ввезли в Київ й поховали мовчки, без промов,
Щоб Дух Батька не закликав стрясати оков.
Поховали і без дзвонів Історика нам,
Щоб не збіглися всі діти на похорон там;
Щоб не збіглися громадно ті, що Він їх вчив
І те слово не спімнули, що Він голосив.
Поховали та й лишили гріб і без хреста,
Щоб не знав світ, де спочила та Душа Свята;
Щоб не знав люд України й широкий світ весь,
Що умер це України Президент — колись.
Що умер Той, що за нарід терпів і страждав
Й Незалежности Україні життя все бажав.

III

Спочивай же Патріярше, Батьку Дорогий!
Твій Святий Дух буде жити з нами вік цілий.
Прийде хвиля,—вдарить филев Дніпро—Дужий Дід
І зійдуться діти й внуки до Тебе на гріб.
До столиці України прийдуть діти враз,
Щоб звістити Тебе Батьку про державу в нас...
І поставлять хрест високий і вінки Тобі
І на вічну Тобі пам'ять полинуть пісні.

“Свобода” 18 грудня 1934.

Письменник України, помер літом 1935.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ АНДРІЄВИ ЧАЙКОВСЬКОМУ

По зеленому Покутті, в Коломиї,
Пронеслися сумні пісні і тужливі;
Прогуділи дзвони, сурми і тимпани,
Що не стало в нас Андрія-Отамана.

Понад тихі надпрутьявські міста й села,
Пішли звуки похоронні невеселі, —
Пішли в доли, у Карпатів сині гори,
У самбірські рідні села й темні бори.

Вчула вістку і колісочка "Гордия"
Що не стало в живих Рідного вже Сина,
А Прут вістку з Дністром в степ гень передали,
Що козацького тут Сина поховали.

Поховали порадника-адвоката,
Що поради щирі дітям вмів давати;
Поховали письменника України,
Що писав про світлі й щасні в нас хвилини.

Що нам славному бувальщину Запоріжжя,
Малював в красках фіяків, руги й рожів, —
Малював образи дійсні і яскраві
Та вчив нас берегти своїх дідів слави.

Він тужив все “За сестрою”², що в неволі, —
“Побратимів”³) кликав йти до щастя й долі, —
Кликав йти “До слави”⁴) гетьмана Богдана,
Щоб не було в нас чужого врага-пана.

Він як “Гетьман”⁵), Сагайдачний “Необачний”,
Власне щастя проміняв за нарід власний;
Він, як Добрий Жовнір, був все в нас на варті,
Щоб не було в нас хрунів, роздорів й сварки.

Він в “Казках Діда Охрима”⁶), дітям й внукам
Змалював усе минуле, дав науку,
А “Четверта Заповідь”⁷) нам пригадала,
Щоб ми батька й Рідну Неньку шанували.

*

Спи же, Батьку-Отамане наш, самбірський!
Тебе знає вся земля українська...
Рідні люде: діти й внуки Тебе знають
І “Знехтований шлях”⁸) власний відшукають.

“Свобода” 13 лютого 1935.

(Замітка автора: Гординя -- рідне село Чайковського, назви зазначені числами 2, 3, 4, 5, 6, 7 і 8 -- це назви творів Чайковського.)

Ольга Басараб закатована ляхами у Львівській тюрмі 12.II.1924 р.

НА ВІЧНИЙ СПОМИН ПО ОЛЬЗІ БАСАРАБ

Ой, не чайка в морю потопала
Що їй вихор крила підкосив, - -
То земля України так стогнала,
У жалобі плакав город Львів.

Ой, в тюремних мурах, в ніч зимову
Без плачу і стону, серед мук, —
Згинула відважна Жінка Львова,
Та від ляха-ката злобних рук.

Ой, не хмара мовчки насувалась,
Та без громів, блисків і дощу, —
То без співів й дзвонів поховали
Героїню, Галицьку Дочку.

Ой, у тиху нічку, на цвинтарі,
Де хрест і могила на горі, —
Там сіяють з неба ясні зорі,
Та на вічну пам'ять по Сестрі...

"Свобода" 1 лютого 1934.

(Замітка: до цього вірша М. О. Гайворонський уложив музику і на три жіночі голоси. Пісня є в С. Мусяйчука.)

НА МОГИЛІ ОЛЬГИ БАСАРАБ

Ой, на тихому на цвинтарі, в місті Львові,
Там зійшлися рідні сестри, всі по крові.
На могилу сестри Ольги походились
І поради там у Ольги всі просили.
"Ой, устань же, Рідна сестро, пробудися!
Своїм Духом нашим трудам причинися!"
"Ідіть сестри, Українки, чистим полем,
Чистим полем, з бодрим духом, та не кволим!
Ведіть сестри, дітей своїх за рученьку,
Вчіть любити й шанувати Рідну Неньку!"
"Вчіть любити й шанувати Україну,
І для Неї тільки жити до загину!"

"Свобода" 27 січня 1934.

ВИ ЗАМУЧИЛИ ЇЇ

Ви замучили Її,
Вороги, тирани злі
І вжахались жінки смерти...

Та забули ви про те,
Що живий дух, все живе
І не може він умерти.

*

Ви замучили її...
По злочинськи, у тюрмі...
Там без стону, Вона впала...

Вам за діло це гидке,
Пімсту люту вже несе,
Кожда жінка, жінок лава.

*

Ви замучили її...
Та ми знаємо усі,
За що вмерла Вона тілом...

Вона впала не даром,
Ми підем її слідом,
І довершимо ми діла!

"Свобода" 12 лютого 1936.

МОГИЛА ОЛЬГИ БАСАРАБ

Між могилками столиці Львова,
Поміж хрестами борців,
Стоїть одна там видна могила
Жінки галицьких ланів.

Стоїть як свідок старої слави
Наших козацьких дочок,
Стоїть як доказ сили й відваги
Вірних України Дочок.

А ворог лютий коло могили
День і ніч пильно стежить
Щоб не зійшлися брати і сестри
З Духом Сестри говорить.

Та Дух Геройки не спить в могилі,
Він всюди з нами живе,
Слідом Геройки: Басараб Ольги,
Жінок багато вже йде.

Муки, тортури й смертні знуцання
Це для нас не переполох,
В нас є багато жінок відважних,
В нас мільйони є Ольг.

Нехай гуляє Нерон наш лютий
По трунах наших жінок,
Могила Ольги навчить відваги
Грядущих наших дочок.

Жінка України, степів козацьких
Довгі століття терпить;
Дочку і сина кривди пімстити
Вона й в колысці навчить.

Вже час не довгий... Зірветься буря,
Стрясється рідна земля,
Бажання Ольги у нас сповняться:
БУДЕ УКРАЇНА ВІЛЬНА!

"Свобода" 26 лютого 1935.

В книжці "Сніп" част' II. — 1939.

НА СВІЖУ МОГИЛУ В. СТЕФАНИКА

(Письменник України)

Там, де Прут веться поміж лугами
Через зелене наше Покуття,
Там наша сила спала віками,
В трудах мужицьких горем окута.

Дрімали тихі підгірські села,
Дрімали Снятин і Коломия,
Лиш дума тужна і невесела
З водами Прута у море плила.

Там селянин наш, орючи ниву,
Дивився сумно в сині Карпати:
“Хтож про нас скаже казку правдиву,
Про наші села і тихі хати?”

“Хто про “Камінний Хрест” наш розкаже,
Збере всі сльози в “Книжечку Синю”?
Хто про “Дорогу” тернисту скаже,
Про нашу “Землю” й працю невпинну?”

“Звідки візьмемо кобзаря свого,
Щоб вдарив сильно на усі струни?
Де бандуриста взяти нового,
Щоб наша дума була всім чуйна?”

Почув це Творець й змілосердився,
І як устав там ранній світанок.
В Русові тихім кобзар з'явився,
Кобзар-письменник: Василь Стефаник.

І він ударив в струни шовкові,
Затягнув думу під шум вод Прута,
Заспівав вірно про труди в полі,
Про нашу силу в кайдани скуту.

Він з піль покутських квіток барвистих
Селянам рідним вінок плів слави,
З їх сліз і поту в трудах невпинних
Малював образ й вбирив в лаври.

Вигод житейських він відрікався,
Замешкав в сірій селянській хаті
І там батьківській ниві віддався,
Бо цинив землі плоди багаті.

Зпід стріх селянських ловив він звуки
І скорбні пісні людей України,
Говорив світу про гіркі муки
Тих, що по щастя йшли на чужину.

Він вірний син був села-народу,
Йому служив він чесно й охочо,
Йому ніс працю за рай-свободу,
При нім навіки замкнув там очі.

Заснув Стефаник там, де родився,
Заснув на лоні свого Покуття,
Там, де увесь нарід від нього вчився,
Як терпіть треба й щастя здобути.

Заснув ти, батьку, серед селянства,
Рідні тобі там свічку подали,
Рідні бажали вічного царства,
Вічного духа, вічної слави.

Там, де Прут веться бігом повільним
Через зелене рідне Покуття,
Там, ти, наш батьку, спи сном спокійним,
Память про тебе ввік незабута!

"Свобода" 5 січня 1937.

В книжці "Світ" часть II. 1939.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ВОЖДЕВИ УКРАЇНЦІВ-НАЦІОНА-
ЛІСТІВ ЄВГЕНОВІ КОНОВАЛЬЦЕВИ

Чорні хмари в стяг жалоби оповили небо сине,
тайним тоном над степами дзвін трівожно загудів...
Ой, не стало між живими Вождя Війська України,
що всю Націю Велику Він будив, до бою він!

Ой, не стало Команданта, що борців він бодрі лави,
Що до чину, до побіди освітляв нам рідний шлях...
З'руки ката впав Герой наш, впав на полі бою-слави...
Та не взяв від Нього зброї ні москаль, румун, ні лях.

За державність України, за Націю рідну свою,
за Мазепину ідею свою кров наш Вождь проляв,
а бойовикам завзятим передав Він свою зброю,
щоби йшли й будили нарід, щоб до бою весь ставав.

Ми над Вождем, що в могилі. схилім нині чола свої
і ту зброю, що лишив нам, чином своїм загострїм!
Станьмо лавою одною, всі готові, всі за зброю!
На катах смерть Коновальця ми стократно відомстїм!

Вічна Память, Добрий Вождю! Вічна Память й тричі
слава!

Спочивай в чужій землиці, по всіх трудах спочивай!
Твій дух всіх нас в ряди стягне, в одну спільну, карну
лаву,
Твого діла ми довершим . . . Ти нас в бій благословляй!

"Націоналіст" 15 червня 1948.

"Новий Шлях" 14 червня 1938.

У 25-ЛІТНЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

(Письменниця України)

Як вкраїнську, рідну землю
тьма неволі покривала,
Тебе, Волинь, наша пишна
на світ Божий цей післала.

Ти гуляла по садочку,
по лугах, гаях квітистих
і співати там училась
пісень вольних і пречистих.

Ти співала, говорила,
в голоснії струни била
і байдужих і заблудних
з вікового сну будила.

В тих піснях своїх правдивих
жаль народу виливала,
свої нові “Думи-мрії”
в наші рідні села слала.

Ти зібрала людські сльози,
плачі й зойки сестер рідних,
бо жаліла батьків своїх,
мамів і діток невільних.

Про них все Ти говорила
перед світом цим широким:
Гей, дивись, лукавий світе,
невидючим своїм оком!

Гей, дивіться, злії люде,
на братів моїх невільних!
Їх багато мільйонів —
Це все діти України!

В них душа жива, завзята,
не покорять їх кайдани,
бо хоч тіло в них закуте,
дух живий їх волі прагне!

Дух їх рветься до свободи
і до права в своїй хаті;
це той нарід, що, хоч бідний,
але сильний і багатий!

Це той нарід роботящий,
що гне карк до пори тої,
доки сурма не засурмить
і не скличе всіх до зброї!

Це той нарід, що терпів вже
віки довгі... Більш не буде!
Грає сурма!.. Він встає вже!
Рве кайдани... Він вже "люде"!

*

Так співала-говорила
наша Леся Українка,
док мурава не накрила
її тіло молоденьке.

Та могила не укрила
її Духа все-живого,
ані пісня не умерла,
ані вічне її слово!

Вона з нами все чуває,
в бій нас далі закликає,
двацять п'ять літ із могили,
кличе нас і промовляє:

"Гей! Вставайте, Пора слухна!
Станьте сестри враз з братами!
За Україну, за Державу!
В бій невпинний з ворогами!"

"Новий Шлях", Канада 18 жовтня 1938.

"Свобода" 28 листопада 1938.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ГЕН. М. ТАРНАВСЬКОМУ

У місті Львові загули дзвони,
Загнали в сумні, жалібні тони;
По всій Україні рознесли вістку,
Що вмер генерал України Війська.

На святім Юрі дзвони загули,
Аж на чужині ми їх почули
І всі в пошані голови хилим
На генерала свіжу могилу.

Голови хилим й линем думками
Там, де спить слава між могилками,
Там, де Стрільці сплять, діти України,
Там, де їх Батько до них полинув.

Там командант спить разом з Стрільцями,
Жде, аж знов слава блисне степами;
Там Йому труну дали з кедрини,
Щоб дух військовий в нас не загинув.

В руки шаблюку козацьку дали,
Щоби всі діти України знали,
Де спить генерал, командант бравий,
Що в нас був свідком Волі й Держави.

На домовину дали китайку,
Щоби спімнули славу козацьку,
Щоби будили духа живого,
В бій за Україну були готові.

*

Спи генерале в Львові, столиці,
Най Тобі волі сон дійсний сниться,
Най Тобі сниться наша Держава . . .
ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ ТОБІ І СЛАВА!

"Новий Шлях" 19 липня 1938.

"Америка" в липні 1938.

БОРЦЯМ ЗА УКРАЇНУ

(Ця деклямація була виголошена панною Марією Вашук з Відділу МУН, Редбері, Саск., на контексті деклямацій підчас КК МУН.)

Ряди, ряди хрестів і могил заgonи,
не злічим їх від Дону поза Сян.
До Вас ми йдемо з вінками вдяк і шан,
бо кличуть нас туди підземні дзвони.

Ідемо ми з похилими чолами
До Вас, що там лягли без сліз і тривоги
і молимося з тугою за часами,
як Вас на бій за Нарід вів сам Бог.

Бо ви пішли крізь хмари, громи й дим,
крізь, гори, степ і доли,
бо пішли з тризубом золотим
на блакитному поли.

Бо Ви пішли за добробут
України-Держави.
Пращаємо Вас на вічний путь
в життя безсмертних в славі.

До Ваших ми могил ідемо святих
Ваш Дух зове до чину нас живих,
офіра Ваша — цвіт жнив золотих...
Вам славу й честь і вічну пам'ять шлемо.

Хай тихий сон вінчає Ваші чола,
про вас гуде безсмертний спів-рапсод,
лунає пісня-безсмертна Ореоля
й -- лине аж до вічності висот.

Бо Ви пішли й понесли серця жар,
понесли дар любови
остане в нас Ваш вічний Духа чар,
що скине з нас окови.

Бо впали Ви за добробут
України-Держави.
Пращаєм Вас у вічний путь,
в життя безсмертне в славі.

Похоронний марш всім Борцям, що впали під синьожовтим стягом за Державу України.

Написано П. Углицькому, щоб скомпозитував музику.

"Новий Шлях" 5 жовтня 1939. *

НА МОГИЛУ ДМИТРА СОЛЯНИЧА

(українського громадянина-літерата, що вмер в Саскачеван-Канада, 12 січня 1940.)

У Канаді, в Едмонтоні, у зимову днину,
У жалобі іде похід, в квітах домовина.

Чи то військо у жупанах, славні генерали
Полковника, батька свого, велично ховали?

Чи високі амбасади, світа дипломати
Тут зійшлися політика гучно поховати?

Ні. Зійшлися прості люде попрощати того,
Що життя все писав, кликав, працював так много.

То прощають свого Батька рідні діти,
Що не одне добре діло навчив їх робити.

То зійшлися рідні люде з підгір'я Карпатів,
Сина Вірного України достойно ховати.

Помолились, покотились в них сльози по лицях,
Що в гріб Батька мусять дати чужої землиці.

Бо всі знали як то щиро Ти Батьку Солянич
Любив землю України, Вітчину Кохану.

Не дожив Ти, Батьку Дмитре і Сину Покуття
Скупатися, умитися в чистих водах Прута.

Не дожив Ти в своїм Устю, на волі спочити
І про Вільну Україну, про Державу снити.

А ти все життя питав всіх: "Хто тут винуватий,
Що недоля тяжка тисне братів, села, хати?"

Утомлений в тяжкій праці замкнув Ти повіки.
Вічна Пам'ять Тобі буде між людьми у віки.

Хай земля Канадійська пером Тобі буде,
На чужині не забудуть Тебе рідні люде.

"Новий Шлях" 22 лютого 1940.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ Е. ПЕТРУШЕВИЧА
ПРЕЗИДЕНТА ЗАХ. УКРАЇНИ

(що вмер у Берліні, 29 серпня, 1940)

Землею чужою, вільною ходою
Ішов похоронний похід;
А вітер сумливо, понад чужі ниви,
Ніс сум і жалобу на схід.
 Поніс вітер жалі на карпатські плаї,
 На рідне Поділля й степи,
 Поніс в доли й гори, на ліси й бори,
 У села вкраїнські й хати.
Затужили доли, степи, рідні гори
І вітер вкраїнський притих;
Відчули сердешні, що вмер хтось тутешній,
Хтось славний вже в нас не в живих.

*

Кого це ховали, що сурми не грали,
Пісень не співали дяки
І не несли квітів — брати, сестри й діти,
Не плакали нені й батьки?
Ховали в чужині Голову України
Батька-Президента Й
На ріднім цвинтарі, землиці не стало,
Земля і весь рід наш в ярмі.
Не прийшли військові, ні Стрільці Січові,
Віддати послідний поклін,
Стяги не хилились, ні сальви не били,
Не вдарив на похорон дзвін.
Бо Його Військові й Стрільці Січові
Розбіглись по світі усім,
Прапори державні й всі сили преславні
Марніють в режимі чужім.
Та хоч в чужім краю Його поховали,
Його знає рідна земля,
Бо голосна слава у нас не пропала,
Жива в нас безсмертна душа.
Земля наша мила, що волею цвила,
На віки затямить Його,
Вона вродить квіти, возьмуть зброю діти,
Держава в нас знов оживе.

*

Не журись, Гетьмане, Володарю-Пане!
Що рід Твій в ворожій ярмі!
Твое військо миле, зброї не зложило,
Стоїть на сторожі Твоїй.
Спи, Наш Президенте! Ти вічний, Безсмертний.
Ти Вождь Наш! Твій Дух — наша Влада.
Кріпи нас з могили, щоб ми зросли в сили,
ДЕРЖАВА В НАС БУДЕ, БОГ ДАСТЬ!

Пошгтаві, Огайо, в жовтні 1940.

"Новий Шлях", 10 жовтня 1940.

"Народне Слово", в жовтні 1940.

НА СВІЖУ МОГИЛУ ПОЕТА, БОГДАНА ЛЕПКОГО

Ще одна могила
Виросла в чужині,
Ще одного Сина
Не стало Вкраїні.
Знеможений тілом,
Змучений думками,
Заснув Богдан Лепкий,
Непращавшись з нами.
Умер в чужім краю,
Бо рідний в неволі;
Чужі вороженьки
Чинять свою волю.

*

Не прашавсь Ти, Батьку,
З своєю сімєю,
Бо Ти будеш вічно
Духом жити з нею.
Бо Твоя родина —
Уся Україна,
Для неї Ти в праці
Знемігся і згинув.
Ти в віршах і думках,
Піснях сумовитих
Співав про Вкраїни
Часи пережиті.
Ти кликав усіх нас
Любити ті поля,
Де кров вічно лється
За долю і волю.
Взивав Ти нас, Батьку,
До праці й обнови,
Бо вірив, що встане
Вкраїна наново.
Із вірою тою,
З думою своєю,

Лишив Ти нас, Батьку,
Та не сиротою.
З нами Твої думи,
Твій віщий Дух з нами,
Підемо в грядуще
З Твоїми словами.
Не дожив Ти, Батьку,
Держави України,
Вона скоро встане
По війні з руїни.
Ти жди тої хвилі
У тихій могилі,
А придуть наново
Ті хвилі щасливі.
У Твоїй Україні
Гимн волі заграє,
Вільні діти й внуки
Тебе привітають.
Тобі вінок слави
Сплетуть з лаврів-рути . . .
Спочивай, поете,
Півче незабутий!

"Нар. Слово" 4. вересня 1941.

"Новий Шлях" 4 вересня 1941.

**ПОКЛІН
НА СВІЖУ МОГИЛУ ОМЕЛЯНА СЕНИК-ГРИБІВСЬКОГО**

Що згинув з руки зрадника (сервоного) в Житомирі на Волині
30 серпня 1941 р. разом з М. Сіборським.

Тебе ми знали в чужині,
Слова Твої немов вогні
Взивали нас
До боротьби в ряди ставати,
Вітчину Матір ратувати,
Бо кат не спить в кождий час
На нас острить кіхті свої.

Ти для борні себе віддав,
Голодував, ночі не спав,
Бо ворог злий
Не дав Тобі у рідній хаті
Ні хвильки вільно пробувати,
І Ти, немов пугач нічний
До поготівля всіх взивав.

Радів Ти тим, що час прийде:
Народ кайдани розібе
І в боротьбі
З неволі, мук, тюрем й руїни
Двигне Державу України,
Вільні будуть брати усі,
Господар наш свій хліб збере.

З наказом вожда Ти ішов
Й на смерть усе був Ти готов,
Бо добре знав,
Що за добро народу свого
Потрібно жертв і крові много,
І Ти віддав усе, що мав,
Всі сили свої, життя, кров.

Тебе ми знали, знали всі,
Та знали й зрадники свої,
Що юди гірш
Вслід за Тобою все стежили
Й катам Вкраїни для наживи,
За подлий юдин крові гріш
Тебе віддали в руки злі.

Ти був Борець і в борні впав,
Як жовнір голову поклав
Як генерал
З Твоєї смерти кат радіє,
Та наша радість ось наспіє,
Що за Карпати по Урал
Діждемо ми Вкраїни прав.

Ти тихо в гробі спочивай
І хвилі тої дожидай
Вона прийде.
Тебе й приятеля-героя,
Що він у дружбі із Тобою
Ми звістемо в недовзі вже
Що вільний Увесь Край.

Ось, ось у нас заграє дзвін
У Львові й Київі Вільнім
І нарід весь
Тобі, Герою Омеляне,
Відважний ОУН Отамане
Віддасть належну славу й честь
Й вічній Душі Твоїй Поклін.

"Україна" січня 1942.

ПОКЛІН НА МОГИЛУ СІЧОВОГО БАТЬКА
КИРИЛА ТРИЛІОВСЬКОГО
(Вмер в Коломиї 19 жовтня 1941)

Прийшла вістка невесела
Та до нас за океан,
Що вмер Батенько Кирило,
Славний Січей Отаман.

В Коломиї дзвін ударив,
Відгомін пішов від гір
І понісся в міста й села,
На український весь простір.

Зажурчали жалем ріки,
Доріжками сум поплив,
Куди Батенько Трильовський
Славні Січи раз водив.

Застогнав Черемош бистрий,
Тихо Пруг сльози пролив,
Ой не стало ДЗВОНАРЯ вже,
Що селян зі сну будив.

По Покутті і Поділлі,
По степах і долинах,
Де лиш славу Січовую
Чути у грімких піснях.

Там в містах і селах наших
Знали Батеньку Тебе,
Твоя слава у нас в віки
Буде жити, не умре.

Коломия, Снятин, Косів,
Городенка і Гвіздець,
На могилу Твою нині
Вже складають свій Вінець.

І по всій нашій Україні,
Де співають: "Січ іде",
Твоя слава Січовая
В вічні віки жить буде.

Там де йшло Січове Військо,
Де вільний був Київ й Львів,
Тебе Батьку знати будуть
Діти й внуки січові.

І з за гір і вод широких,
Геть з далеких цих сторін,
На Могилу Твою нині
Шлемо ми низький поклін.

Не діждав Ти України
Волі, щастя й свободи,
Спи спокійно у могилі
Й тої хвилі тихо жди.

Вона прийде, бо не вмерла
Наша Мати Січова,
Бо живе в нас "дух козацький,"
Твоє гасло і діла.

*

Пращай, Батеньку Кирило,
Отамане Січовий!
Клониться Твоїй могилі
Весь України нарід Твій.

"Свобода" 17 лютого 1942.

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ СІЧОВОМУ БАТЬКОВИ КИРИЛОВИ ТРИЛЬОВСЬКОМУ

Сумно дзвін ударив в Коломиї місті
І гомін відбився о Карпати сині,
А вітер підхопив невеселі вісти,
Поніс по всіх селах і містах України.

Жалібно заграла гуцульська трембіта,
Плаї й полонини сумно застогнали,
Ой, бо в Коломиї, над водами Прута
Діти Свого Батька в могилу сховали.

Без сурми, без співу, без сальвів військових,
Поховали Свого Січового Батька,
До боку припняли — лиш ленту січову
І дали на очі козацьку китайку.

Не ішли на цвинтар старі генерали,
Ані капітани військової слави,
Бо всі друзі Його голови поклали
За тую ідею, що Він їм оставив.

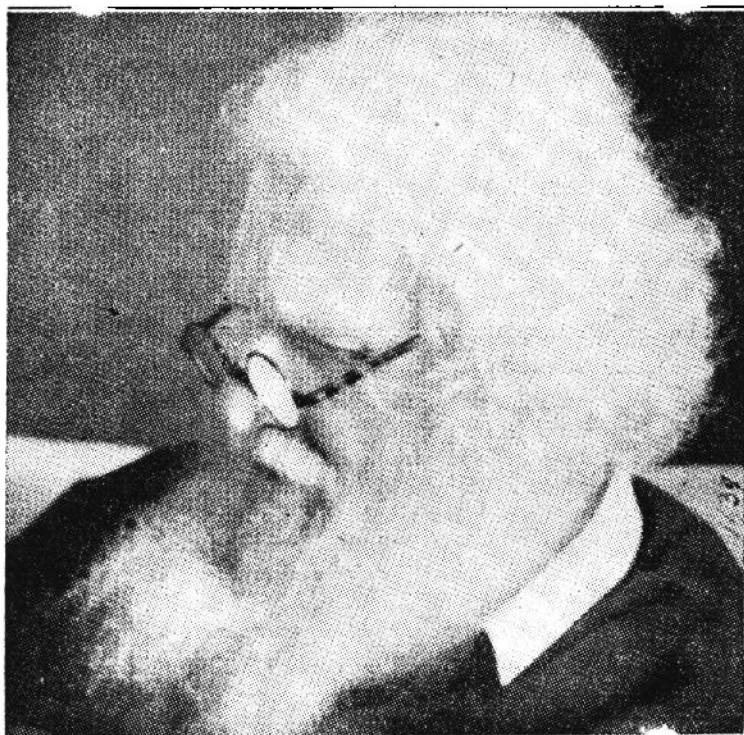
Та вітер з над Прута дав знати світами,
Що це поховали Батька Отамана,
Того, що вів Січи карними рядами,
Що нас грів до бою словами й ділами.

Лента малинова й козацька китайка,
Закрила в могилі козацькі повіки,
Та слава Січова Трильовського Батька
Буде з нами жити у віки і віки.

Прийде пора слухна, що козацтво встане,
Віддасть славу й шану Тобі Отамане.
Спочивайже Батьку, поки час настане,
Що Твоя Україна розібе кайдани.

“Народне Слово” 19 лютого 1942.

“Новий Шлях” 18 лютого 19422.

МИТРОПОЛИТОВІ АНДРЕЄВІ

(помер у Львові, 1944)

У Львові, Столиці короля Данила,
В холодную осінь, понурої днини,
Гора Свято-юрська до себе приймила
Святителя Церкви землі України.

Духовий наш Батько, Покровитель Віри,
Князь рідної Церкви замкнув там повіки,
Серце, повне ласки, любови й офіри
Перестало битись, замовкло навіки.

Умер добродітель, наш щедрий фундатор,
Що скарб життя свого лишив для народу,
Що боронив віри відважно й завзято,
Прадідівський обряд не дав на погорду.

Замовкли уста ті, що просьби й молитви
За народ свій рідний до Бога все слали;
Він словом, палкішим від меча у битві,
Нам сили народні кріпив у печалі.

За всі добрі вчинки, за діла князівські,
З князями спочине у городі Львові,
Його Львів і Київ спомане у віки,
Бо він Україні бажав волі й долі.

Усі Його знають: багаті і бідні,
Старий і дитина Його прославляє;
Він князь мільонів, Святитель наш Гідний,
Він Митрополит наш, Він в вік не вмірає.

Вкруг Його єднались ми всі, вірні діти,
Для нас Він трудився й страждав пів століття,
За те Його нарід буде все славити,
Його Святий Дух в нас ме жити у віки.

Зєднаймося всі ми при князі, що в Бога,
В молитві з поклоном просім Його нині,
Щоб випросив в Бога над злом перемоги,
І щастя і волі нашій Україні.

“Новий Шлях” 29 листопада 1944.

НА СВІЖУ МОГИЛУ ОЛЕКСАНДРА КОШИЦЯ

Діригент хорів і Композитор України.

(що вмер в Вінніпегу, Канада, 21 вересня 1944.)

Задзвонили дзвони та на похорони,
Заграли в жалібні, понурії тони
І вісти рознесли, тужливії вісти,
Що в живих не стало Батька Бандуриста.

Стали рідні діти з світів приїздити,
Князя диригентів гідно поховати,
З сурмами, піснями славно Його ховали,
Вінки дорогії Йому дарували.

Сонічко примеркло в смутну ту годину,
Як в яму спускали Його домовину,
І вітер на крила брав пісні тужливі
І ніс їх аж гень там, на рідную ниву.

Чути було шепіт лісів, гаїв, борів,
Прилітали звуки з далекіх просторів,
Прилітали з вітром акорди з край світу
Й спадали на труну сріблом-самоцвітом.

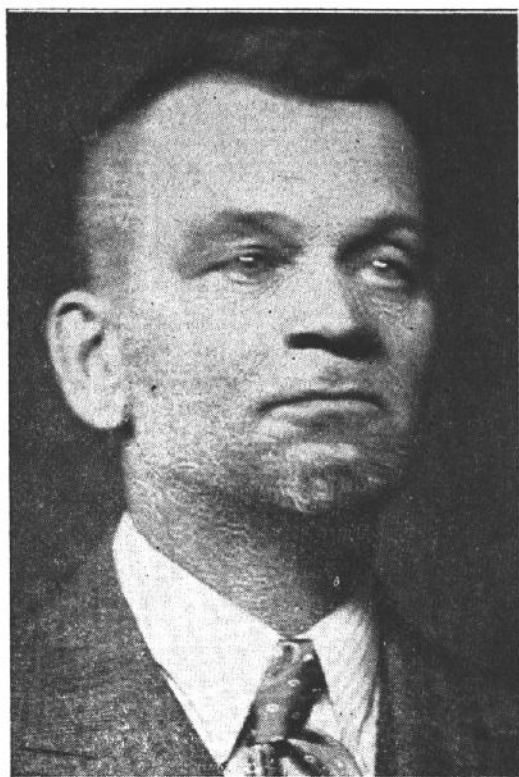
А з кожної квітки, рожі й розмарину,
З кожного листочка дубів і калини,
Полилися сльози як перли росою,
Заплакали пісні жалем і тугою.

Поховали Батька осінньої днини,
Того, що у світ ніс пісні України,
Того, що з ніснями розніс нашу славу,
Що мріяв про вільну України Державу.

Спи, наш Батьку Кошиць в землі канадійській,
Доки воля блисне в рідній, українській,
А ми Твої пісні будемо співати,
Тебе в піснях в віки будем споминати.

"Новий Шлях" 7 жовтня 1944.

"Свобода" 5 жовтня 1944.

НА МОГИЛУ ІВАНА БОБЕРСЬКОГО
БАТЬКА СОКОЛА

(що вмер в Ірзці, Югославія 17 серпня 1947.)

Учителю добрий, Батеньку Сокола...
І Ти замкнув очі у чужій землі...
На Твоїй могилі ми хилимо чола,
Бо Ти син преславний славної сім'ї.

Твої кличі й гасла для нас є наказом:
“В здоровому тілі, здорова душа!”
“Лиш в єдності сила!” “Грудь при груді, разом!”
“Де сила, там воля і правда свята!”

Ці твої накази лишив ти нам, Батьку,
Як твої соколи злітали в гору;
Ми тямимо твою всю працю завзяту
І твої накази сповнимо в пору.

*

Спиже, Отамане, Батеньку Сокола,
Спи спокійним сном у чужій землі.
Діти України, свої вольні чола
Прийдуть ісхилити могилі твої.

НА СВІЖУ МОГИЛУ ПОЕТА
МИКОЛИ МАТІЄВА-МЕЛЬНИКА

(що вмер в Нью-Гейвен ЗША, 28 серпня 1947.)

Гей, ударте хмари в грім,
Та повій осінний вітре,
Та скажіть гуцулам всім,
Най заграють у трембіти.

Най розкажуть там тепер
Всім в місточку Яблонові,
Що їх батенько помер,
Поет, Дух живого слова.

Та най грають на весь Прут,
Та по усій Гуцулії,
Що Батенько вмер отут,
Вчитель міста Коломиї.

Та най знають люде всі,
Де Карпати наші милі,
Що отут в чужій землі,
Ми поета схоронили.

Та най вчує звуків їх
Все Поділля й вся Україна
Що не стало у живих,
Славного Гуцулів Сина.

*

Вічна Память най буде
Тобі, півче наш Великий!
Твоє слово голосне
Полиш ти нам у віки.

"Наше Життя", листопад, 1947.

